

vané částky proto, že bylo ujednáno, že žalované firmě zprostředkuje placení schopné zákazníky, a že ho firma odmění 1/2 % ní provisi z obchodů, s těmito zákazníky uzavřených. Je tedy na bíledni, že žalované nešlo o to, by si zjednala služby žalobcovy, nýbrž, aby jeho prostřednictvím získala zákazníky, při čemž žalobce měl býti odměňován provisi podle skutečného výsledku, nikoli podle toho, zda a kolik vynaložil práce. Žalobci nebyly předepsány určité pracovní hodiny, nepřevzal na sebe žádné služební povinnosti, nebyl nikterak podřízen firmě. Žalobce nelze tudíž pokládati za zřízence (zaměstnance) žalované firmy a nejde v této věci o smlouvu služební. Spory právní povahy jako spor nynější náleží příslušnosti řádných soudů, a ježto bylo rozhodnuto o věci, která nenáleží před soudy pracovní, jsou rozsudky nižších soudů a řízení jim předcházející zmatečné (§ 28 odst. 1 čís. 3 zák. čís. 131/31 sb. z. a n. a § 477 čís. 3 c. ř. s.).

Čís. 14647.

K výkladu § 46 náhr. zák.

Do rozhodnutí státního pozemkového úřadu o přejímací ceně lze si podle § 46 náhr. zák. stěžovati pouze proto, že byly porušeny předpisy vlád. nař. ze dne 7. srpna 1922 čís. 222 a ze dne 21. září 1922 čís. 296 Sb. z. a n., nebo předpisy §§ 42 až 45 náhr. zák.

(Rozh. ze dne 25. října 1935, R II 667/34.)

Poněvadž mezi majitelem velkého pozemkového majetku a státním pozemkovým úřadem nedošlo k dohodě o přidělové ceně pozemků, jež byl vlastník pozemků po dohodě st. pozemkového úřadu povinen odprodati, určil cenu tu státní pozemkový úřad sám (§ 46 zák. čís. 220/22 sb. z. a n.). **P r v ý s o u d** ke stížnosti vlastníka půdy zrušil rozhodnutí státního pozemkového úřadu o přejímací ceně. **R e k u r s n í s o u d**, vyhověv rekursu státního pozemkového úřadu, zamítl stížnost vlastníkovu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Dovolací rekurenti vytýkají, že rozhodnutí Státního pozemkového úřadu o přejímací ceně ze dne 23. ledna 1933 č. j. 5656/33-II/4 nemělo býti podle § 44 náhr. zák. vůbec soudem doručováno, poněvadž mezi nimi a Státním pozemkovým úřadem byla sjednána generální dohoda o převzetí a konečném vyřešení pozemkové reformy na souboru velkého majetku pozemkového ze dne 6. března 1930, podle níž vlastník velko-statku Ú.-N. Z. prodá do tří měsíců po vyzvání Státního pozemkového úřadu nemovitosti, o něž jde, osobám, které mu Státní pozemkový úřad označí, za cenu přidělovou, a že proto řádný soud ve smyslu § 46 náhr. zák. jest v tomto případě nepřislušný a celé řízení předčasné a zmatečné. Výtka tato není oprávněna, ježto soud nemůže zkoumati a rozhodovati o tom, zda Státní pozemkový úřad byl oprávněn určit přejímací

cenu, zejména zda ji určil jen proto, aby měl podklad k stanovení přídělové ceny, za kterou vlastník velkostatku má nemovitosti ty přídělcům prodati. Stížnost proti rozhodnutí Státního pozemkového úřadu o přejímací ceně může se podle výslovného předpisu § 46 náhr. zák. opíratí jedině o to, že byly porušeny zvláštní předpisy vydané vládou na základě § 41 odst. 2 náhr. zák. pro určování a vypočítávání přejímací ceny, tedy předpisy vládního nařízení ze dne 7. srpna 1922 čís. 222 a ze dne 21. září 1922 čís. 296 sb. z. a n., nebo předpisy §§ 42 až 45 náhr. zák., a jen na tento rozsah jest přezkumná činnost soudu omezena (rozh. čís. 5400 sb. n. s. a jiná). Mimo to musí zůstatí přezkumná činnost soudu obmezena na obsah stížnosti podané podle § 46 náhr. zák. proti rozhodnutí Státního pozemkového úřadu o přejímací ceně. K dodatečnému přednesu, který stěžovatelé učinili po projití 30denní lhůty rekursní, stanovené v § 46 odst. 1 náhr. zák. nelze přihlížeti, neboť by jinak tato lhůta neměla žádného smyslu. Stěžovatelé ve své stížnosti podané podle § 46 náhr. zák. uvedli, že rozh. Státního pozemkového úřadu trpí formálními nezhojitelnými vadami, ježto odporuje všem v úvahu přicházejícím zákonným ustanovením (§§ 41 a 45 náhr. zák.), že Státní pozemkový úřad posuzoval stav lesa jinak, než odpovídal skutečným místním poměrům, že jmenovitě byly sníženy neoprávněně některé bonity porostů, že bylo sníženo zakmenění porostů, že těžba předmýtní byla uvedena nižší číslicí a že byly provedeny srážky, které neodpovídají zákonitým ustanovením, což prý je patrné z toho, že přejímací ceny lesa za 1 ha vypočtené Státním pozemkovým úřadem differují značně s výpočty provedenými vlastníkem i s výpočty provedenými na žádost vlastníka vysokou školou zemědělskou v Brně. Tyto výtky jsou tak všeobecné, že z nich nelze seznati, které předpisy a v kterých případech byly podle mínění stěžovatelů porušeny. Nelze z nich seznati, v čem se liší skutečný stav lesa od stavu, který Státní pozemkový úřad vzal za podklad pro svůj výpočet přejímací ceny, které bonity lesních porostů byly jím neoprávněně sníženy, zakmenění kterých porostů bylo neprávem sníženo, která těžba předmýtní byla uvedena neprávem nižší číslicí a které srážky a proč neodpovídají zákonitým ustanovením. Z pouhé okolnosti, že přejímací cena určená Státním pozemkovým úřadem se neshoduje s výsledky, k jakým dospěli vlastníci zabraných nemovitostí a vysoká škola zemědělská v Brně, neplyne nikterak, že Státní pozemkový úřad porušil předpisy závazné pro určování a vypočítávání přejímací ceny za zabraný majetek pozemkový státem převzatý nebo předpisy §§ 42 až 45 náhr. zák. Podle § 43 náhr. zákona má pozemkový úřad provéstí ocenění převzatých nemovitostí přihlédaje k osobitým vlastnostem převzatých nemovitostí a stavu, v jakém byly převzaty, a to podle vlád. nař. čís. 53/21 sb. z. a n. na základě vyšetření a posudku svých odborníků. Podle § 9 cit. nař. může Státní pozemkový úřad na základě odborného šetření zvýšiti nebo snížití čistý katastrální výnos zapsaný v katastru daně pozemkové k 1. lednu 1914, tedy pro účely vyšetření náhrady zvýšiti nebo snížití bonitu, jestliže v době oceňování převzatého pozemku bylo zjištěno trvalé zlepšení nebo zhoršení jeho jakosti, což zde Státní pozemkový úřad také učinil v těch případech, kde katastrální bonity upravené podle § 13 cit. vl. nař. podle porovnání se skutečným stavem porostů na místě

samém nesouhlasily s výnosem skutečným a kde tedy skutečný přírůstek neodpovídal onomu přírůstku, který by měl býti podle bonity katastrálně upravené, jak jest v důvodech rozhodnutí uvedeno. Rovněž stanovení zakmenení porostů a pravidelné mezitěžby podle § 16 cit. vlád. nař. spadá do znaleckého zjištění a posudku. Podle §§ 3 a 5 cit. vlád. nař. ve znění vlád. nař. čís. 296/22 sb. z. a n. jest provéstí srážky z ceny převzatého majetku, jestliže jsou zde zvláštní okolnosti, jež cenu majetku podstatně snižují a nesmějí tyto srážky při lesním majetku překročiti 10%. Soudy mohou zkoumati jen, zdali tato mez nebyla překročena a zda-li zjištěné okolnosti srážku odůvodňují (rozh. čís. 6380). Státní pozemkový úřad stanovil u revíru S. srážku 10% a tedy nepřekročil nejvyšší přípustnou mez. Co jest pokládati za okolnosti, jež cenu majetku podstatně snižují, jest uvedeno v § 5 vlád. nař. čís. 53/21 sb. z. a n. jen příkladmo a jest zajisté za takové okolnosti pokládati znalci Státního pozemkového úřadu zjištěné značné procento pařezin i mrazové škody na porostech a výstavkách. Z uvedeného je viděti, že jde jednak o skutková zjištění, jednak o volně uvažování, jež Státní pozemkový úřad učinil na základě šetření svými znalci, soud však nemůže přezkoumávati správnost skutkového zjištění ani správnost volné úvahy znalců Státního pozemkového úřadu (rozh. čís. 4977, 6380, 7800 sb. n. s.). Stěžovatelé jsou zásadního mylného názoru, že soud smí přezkoumávati správnost odhadu odborníků Státního pozemkového úřadu znalci soudními. To je omyl, neboť zákon (§ 43 náhr. zák.) svěříl stanovení přejímací ceny Státnímu pozemkovému úřadu, tedy úřadu správnímu, a nikoli soudům, a mohl by tedy soud, zjiště porušení předpisů §§ 42 až 45 náhr. zák., nebo předpisů vlád. nař. čís. 53/21 a čís. 296/22 sb. z. a n., nanejvýš rozhodnutí Státního pozemkového úřadu o přejímací ceně zrušiti a jemu nové rozhodnutí uložit, nikdy však by nesměl provéstí sám přezkum odhadu soudními znalci (rozh. čís. 6189, 7800 sb. n. s.). Nelze souhlasiti s názorem stěžovatelů, že stanovení přejímací ceny předpokládá již skutečné převzetí zabraných pozemků. Zákon sice mluví o přejímací ceně za »převzatý« majetek (§§ 41 a 44 náhr. zák.) a o ocenění »převzatých« nemovitostí (§ 43 náhr. zák.), avšak chtěti z toho dovozovati, že přejímací cena má býti určena teprve po převzetí, nebylo by správné, ježto nelze seznati, proč by nemohla býti určena i předem, ovšem k určitému budoucímu dni převzetí potud, pokud na tom závisí výše přejímání ceny, jež se řídí právě stavem, v jakém se nemovitosti přejímají (§ 43 náhr. zák.); vždyť zákon náhradový sám mluví v § 47 odst. 2 o »skutečném« převzetí, čímž patrně chce naznačiti, že užívá výrazu »převzetí« i v nevlastním smyslu (rozh. čís. 6159 sb. n. s.).

Čís. 14648.

Vede-li se exekuce na nárok na vydání hmotných věcí (§ 325 a násl. ex. ř.), jest exekučním soudem soud uvedený v § 18 odst. 3 ex. ř.

(Rozh. ze dne 25. října 1935, Nd II 129/35.)